

Buda tornyai alatt

Irta: Jártas Róza.

Arpád Vére! Magyar Fajtám!	Kinos jelenünk et?!
Ezeréves Multunk!	... Pörölyöddel kopogtatod
Teelőtted, — zsenge szívvél ...	Szittyavitéz mellünk!
Sziklaerős égi hittel, —	Csatabárdod belénk vágod!
... Valamikor, réges-régen Hős Kinizsi, Toldi Miklós,
Sokszor leborultunk:	Hunyadi, — Rákóczi, —
Amikor a Dicső Harcok	Eget dörget, — Zászlót lenget,
Hősi Daliái, —	S villántüzzel kérdi:
A rántörő ellenséget, —	— Tudtok-e még karddal-kinnal
Mint a kasza a kévéket:	Vérkönynyeket sirni?!
Vasöklével, vaskosokkal vágta!	S, tudnánk-e még a vérünkkel
Két karjával, ésszel-szívvél,	Vérszerződést írni? ...
Vérét nem sajnálta!	
— De a vártát állta!	Arpád Vére, Magyar Fajtám!
— Pedig, — Észak —s Dél	Ezeréves Multunk,
viharja,	Teelőtted ... szárnysegetten
Kelet, Nyugat pogány karja	E más nap: ismét leborultunk,
Szikkalával dobálta!	... Feleljetek: apák ifjak —
Rabigába vágta!	Rabgyászba-borultan;
S ő: a vártát állta!	Azt kérdezi Kárpát — Erdély —
	Bácska — Bánát — Lajta ...
	S Ósbudának büszke tornya:
	Felétek sóhajja: —
	„Lobog-e még szittyavéred
	A Riadó szóra?!
Arpád Vére! Magyar Fajtám!	Rajta magyar! — Rajta!
Ezeréves Multunk! —	Csöndben járó álmodozók —
Gyászdidőkben, — Világosnál ...	Lech-mezején, — tárogatók
Mohi pusztán ... Budavárán ...	Hangját összetörte ...
S Mohács véres temetőjén:	De hiába! — A hant alól
Megroggyanó térddel —	Felhangzik még Lehel
Imádságos szívvél:	csatakürtje ...
Csak Terád bámultunk! ...	— — Rá: fellobog a pásztortüz
— Mint zugtad be a lelkünkbe:	A Négy Rabhatáron, —
Zengő ég villáma, —	Allja'ok rá igaz-íjjak
Hej! — de tengervért ivott be	Arpád pázsára! —
Szent István Országá!	A z z a l —s a z o n hozhattok
... Annyi víz sem folyt tova	csak
még	Szahadságot: a Magyar Hazára!
Az öreg Dunába!	... Esküdjetek szent hűséggel, —
Hősi Multunk! Szent Tűzoszlop:	Ős kurucok tüzzszívével:
Messziről világítsz!	A Szentkoronára!
Bár a Magyar Hősök sulyos	— — S Arpád — István
Utjáról nem tágítsz! —	szent vérével
... Mivel méred kinkeserves	
Összetört lelkünket? —	
Látton-látva, — pokolán	

*Irjatok Uj Vérszerződést
Fajtánk oltalmára!
Magyar szabadságra!*

*Magyar Fajtam! Arpád Vére!
Ezeréves Multunk!
Im, ma ujra, Teelőtted
Hit:el leborultunk....
És mint futó csillagocskák —
Naptüzedbe: mind-mind*

Beléhulltunk...

*Uj reménnyel: szebb jövődöt
Vinni-várni: Tetőled tanultunk!
S Budavárán öröktüzet:
A szívünkbe gyujtunk!
És e tüzzel, kemény karral
Egyéforrt szent akarattal —
Benned megujultunk, —
Esküszünk, hogy méltók leszünk
Ujra Hozzád, Ezeréves Multunk!*

T A N Í T Á S O K

A szép olvasás

Van-e olyan tanító, aki nem szeretne jobb eredményt annál, amit elért? Azt hiszem, kevés. Fogásokon, módszereken törjük a fejünket állandóan, hogy könnyebben, gyorsabban érjünk el nagyobb eredményt. (A mai termelés jelszavai!) De hát jól van ez így! Ez az **igazi nevelő** természetes tulajdonsága!

Mint az atlétikai versenyeken, ahol rekordokra törnek az atléták, úgy vagyunk mi is; a szellemi atlétikának sokféle ágából „**startolunk**,” sokféle eredményt várunk. Számolás, írás, olvasás, beszéd- és értelemgyakorlat, természeti és gazdasági ismeretek és a többi hosszú-hosszu sor. Az eredmény mindenben olyan legyen, hogy büszkén nézhessünk rá, s másoknak is könnyen megmutathassuk. Mintha azt mondanánk mi is, mint a világrekorder: Ki csinálja utánam?

Ebben a tagadhatatlanul nemes törekvésünkben aztán sokszor mellékvágányra futunk. Olykor többre becsüljük a végső, megmérhető **eredményt** a hozzávezető utnál. Nem arra törekszünk, hogy **tanítványainkban kifejlesszünk minden képességet**, hogy az **eredmény valóban az ő munkájuk gyümölcse** legyen. Hanem csak mesterkedünk. Tudásuk, erejük, készségük bizony sokszor csak a módszerekre támaszkodó ideig-óráig tartó látogat.

Máskor viszont a nagyotakarásban megfeledkezünk a célokról és értékekről. Hiszen igaz, hallunk eleget a gyűléseken, olvasuk őket a szaklapokban, Tantervekben, utasításokban, — csak éppen a mindennapi életben feledkezünk meg róluk. Nem gondolunk arra, milyen **valódi eredmény** volna az, ha valamelyik tanítványunk így szólna egyszer otthon az édesanyjának: „Hallgassa csak, édesanyám, milyen szép költeményt olvastunk ma az iskolában!” Aztán hozzáfogna az olvasáshoz, de úgy, hogy jószülője nemcsak fiában, gyermekében gyönyörködne, aki sebe-